

מביר תמדה לי-302: עֵרֵב גנני קק"ש 1977 - 1982

היו שאמרו שזו הייתה התקופה היפה בחייהם. היו שזכרו את ביר-תמדה שבסיני כמקום מקסים, ואת ג'בל יעלק פֶּרְכָּס נישא ומסתורי. האם זה באמת כך, או שמא כל פיסת קרקע בת כמה מאות קילומטרים רבועים שאדם בגיל עשרים עושה בה את ימיו ולילותיו, לומד בגופו את נבכי נבכיה - בלהט הקיץ ובכפור החורף, בבוהק השמש ובעלטה המסמאת של לילות נטולי ירח - הופכת ברבות הימים מושא געגועים?

עירד יבנה*

זה לא היה כל כך פשוט. גידי ועמית יזמו, ואנחנו, בזה אחר זה, נעננו בהתלהבות והעלינו באוב עוד ועוד שמות וקיצונו תמונות ומסמכים. אבל כולנו עסוקים, מאוד עסוקים. קבענו תאריך ושינינו, כמעט ביטלנו, וקבענו שוב - הפעם סופי. ב-27 באוקטובר, 2012, התאספנו בבית משפחת קלינגר ברמת אפעל. מתוך הרגל של שנים, הגענו ליעד באיגוף שמאלי עמוק - דרך הסלון של השכנים. האמת - סתם התבלבלנו, והשכנים, משום מה, קיבלו כעניין של יום ביומו את העובדה שקבוצת גברים במיטב שנותיהם צועדת בנחישות דרך סלון ביתם היפה.

השתנינו. וודאי שהשתנינו - הרי הילדים שלנו היום מבוגרים יותר משהיינו אנו אז. אבל בכל זאת נותרנו דומים - תווי הפנים, גון הקול, חיתוך הדיבור, הכול חוזר. עמי המח"ט וצביקה המג"ד, פקידות הלשכה והפלוגות, מפקדי פלוגות וקציני מטה וגננים. רבים מאתנו המשיכו והתקדמו בצבא הסדיר ובמילואים וזכו לענוד דרגות בכירות, כולל דרגות אלוף-משנה ותת-אלוף ואפילו אלוף אחד, אבל בערב זה כולנו גננים. למחרת נשוב להיות מהנדסים יצירתיים ועורכי דין בכירים,

הגננים של קק"ש בפיקוד צביקה קן-תור (במרכז), כיום תא"ל במיל'

מכך. בעיקר סיפורים משעשעים על הדברים הקטנים שהפכו את הזמן הוא והמקומות ההם והאנשים הללו למיוחדים כל כך: מעשי משובה, מבוכות קטנות, עימותים אידיאולוגיים נשכחים. סיפורים אשר מבטאים את הגעגוע במילים. לא סיפרנו עלילות גבורה. לא ייחדנו מקום לנופלים - שיתפנו אותם. כאילו נעדרו מן המפגש סתם כך עקב פגישה דחופה או נסיעה לחו"ל. כאילו

יזמים פורצי-דרך ומנהלים מובילים, מחנכים, פרופסורים ואנשי ציבור. לא אוסף מקרי של אנשים. אנשי מעש. גנני קק"ש.

באנו להציף זיכרונות ולספר סיפורים. עמית ומשפחתו התקינו מטעמים כיד המלך. גידי יצר מצגת וסרט מאוד מרגש, ערוך להפליא. אבל אחדים קמו ודיברו - לא כולנו כמובן, אבל היו די סיפורים כדי למלא את הערב ואף יותר

טנק מגח בטקס סיום מחזור קק"ש

חיים, אנו האמנו שקצין השריון הוא אשר נסמך על ארבעה יסודות: על האמינות ועל המיומנות ועל המנהיגות ועל הדבקות במטרה. בכל מאודנו האמנו כי מי שאינו עומד במבחן מרובע זה אינו ראוי לשאת דרגות קצונה על כתפיו – בטח לא בחיל השריון של צבא הגנה לישראל.

חלפו שלושים שנה. האם גדוד הקק"ש שמר על מעמדו ועל איכותו ועל להט שליחותו? ובכלל, האם עדיין קצינים טריים בני עשרים נוטלים על כתפיהם את משימת חינוך הדור הבא של מפקדים מעולים באותה רצינות ועקשנות וגאווה תמימה? אני מביט סביב ורואה את ילדינו ואת חבריהם ומאמין שכן. אני רוצה להאמין שכן. אני חייב להאמין, כי אם זה כך גם כיום, אז אני חושב שיהיה בסדר. שאפשר קצת פחות לדאוג.

הרמטכ"ל רב-אלוף רפאל (רפול) איתן בטקס הענקת דרגות בסיום מחזור קק"ש. לידו סא"ל צביקה קריתור

הערה:

302 הוא שמו של שטח האימונים המיתולוגי מדרום לבאר שבע, של קורסי השריון, לפני שבית הספר לשריון נדד לעומק הנגב.
*** מפגש גנני קק"ש בין השנים 1977 - 1982:**
"בין ביר-תמדה ל-302" התקיים במוצאי השבת, 27 באוקטובר 2012, בביתו של עמית קלינגר

את ימי ויליותיו, לומד בגופו את נבכי נבכיה – בלהט הקיץ ובכפור החורף, בבוהק השמש ובעלטה המסמאת של לילות נטולי ירח – הופכת ברבות הימים מושא געגועים? האם זה בכלל משנה? הפילוסוף היווני אריסטו האמין שהארץ נסמכת על ארבעה יסודות: אדמה, אוויר, מים, ואש. ואנו, שכתשנו את אדמת המדבר בזחלי הטנקים וחרכנו את האוויר באש תותחים, שכל כך התגעגענו למים

דמויותיהם הצעירות הניבטות מתוך הצילומים הישנים נטמעות בין יתר דמויותינו. כאילו צָלַם אינו כבד מְצַלְנו.
 היו שאמרו שזו הייתה התקופה היפה בחייהם. היו שזכרו את ביר-תמדה שבסיני כמקום מקסים, ואת ג'בל יעלק פְּרָכֶס נישא ומסתורי. האם זה באמת כך, או שמא כל פיסת קרקע בת כמה מאות קילומטרים רבועים שאדם בגיל עשרים עושה בה